

Jelena Kljajević

ISPROS

Glatka površina bije sjaj u oku,
na prozorima otpuklo staklo odavno.
Šta li se zbiva u zori ranoj?
Je li pucanj opalio poljem?
Djevojci čvor u kosi netrenuto
zamrsio konac,
konju krila ne odletješe pod krov;
vila vješto sapliće ogledala
po kojim dolažahu
mlada i njen dragi.

Tiho je svitanje.
Pogreb ili ne?
Djevojci kosa za udaju.
Konji spremni.
Cvijeće miriše na rosu.

POGREB

Salomivi krici odjekuju gorama,
mlada vjenčić uvija obroncima,
čuje se jeza topotnoga udara
srca –
hladna krv kaplje nogama i obrvicama.
Bijela haljina sad više nije,
niti je ikad to biti mogla.
Trepeti konjskih krila
zvone u daljine
sluteći tugu,
tugu ljudsku.
Dan traje kao uskiptjelo more
kad nebo na nj' ustremi nebesku pljusku.
Udari gromova jači su u srcu,
stisak grudi teži neg' smrti čaša
dok vosak svijeće plamti u poljupcu,
dogorijevaju djevojčine visine.

Samo šuma kipti, kipti gromno.
Tajoviti lepeti traže pomagača

da pogrebu tijelo djevojačko skromno,
na vrhu brda, kraj vilinog paloša.

TUŽBALICA

Tri plača, tri jauka odgorješe
šumom smrekovitom,
gdje se po obronku valovitom
naziraše pramenje snaše.
Vjetar kosi, sve pod sobom
gazi i nosi,
huk se čuje i kamenom odjekuje,
vita je djeva, djeva crne kose.

Ustav' grom s visina, Bože!
Majka sjetna nariče, k'o za sinom.

Gornjim morem živjeti se ne može,
sve vrleti skočile naviše,
sve aždaje rat uzorale i tuge ima
sve više.

Sanjivi lepeti ženski, to majka zna, prolaze.
Iz grudi joj se gvožđe kuje
da vodi rat sa silama što jezde.

Vode se viline igraše sa konjima
i kas njihov do oblaka se uzdizaše.

Ko to rida i jauče?
Poljem ćuti svak i zamiče
da ne sluša, da ne plače
za njima.

GLASOVI

Mlada se igra s vjetrovima,
kažu.
Biće nebeskih struja,
uplašeni lažu,
istina se krije za gorama.

Što ima – sve je razorila.
Mati moja mnom progovorila,
bitka sreće ne dočekala
niti pjesme doma svog slušala.

Sve plače, sila to je, od suza
tanka vila nad njom se vije i poje.
Grane sad su kuće za dvoje,
jedna grije ručice moje,
druga dragog meni pruža.

Veselo je srce moje,
da znaš, mati.
Hladna zemljica meni nije,
drugi će me pokrivati.

Nešto majci govori jasno
vila il' udes neki:
"Obruši ruke crnoj smreki
il' za njom pođi zemljici i ti."

ZOV ČUDESNI

Pala jedna zvijezda mala,
na vrat sišla
dragom mom.
Ali zvijezda ta nije znala
da zove u pogreb nov.

Golubice gude za blaženim snom,
u oku bridi neki lik,
sasvim dalek.

Na jezeru se svlače vile
i smišljaju pjesme maglom
idući,
da prevare zore jek.

Kome će se jutros zalomiti
na putu ka kući
ili cvijetu
da zbaci s tijela odoru
i nikad više lice na bunaru oglednuti?